

Ο Τριαδικός Θεός είναι ο Σωτήρας μας (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Θεολόγος)

/ Πεμπτούσία

Ο Ιησούς δίδασκε στις Συναγωγές τα Σάββατα. Και ο λόγος επιλογής της ημέρας ήταν διότι το Σάββατο ήταν ημέρα αργίας και λατρείας του Θεού για τους Εβραίους. Κάθε εργασία απαγορευόταν εντελώς. Το διάστημα, ακόμη, που μπορούσε να βαδίσει κανείς ήταν αυστηρά καθορισμένο. Έτσι, την ημέρα αυτή μαζευόταν όλος ο λαός στις Συναγωγές, για να ακούσουν το λόγο του Θεού. Ένα Σάββατο, σε μία από τις Συναγωγές, ανάμεσα στο πλήθος ξεχώριζε μια γυναίκα, της οποίας το σώμα της ήταν πολύ κυρτό με αποτέλεσμα να την εμποδίζει να ανορθώσει το σώμα της και να ορθοποδήσει «μή δυναμένην ἀνακῦψαι εἰς τό παντελές» [1]. 18 έτη να μην μπορεί να αντικρύσει φυσιολογικά το συνάνθρωπό της, ένεκα του προβλήματος. Ένα θέμα αξιοθρήνητο. Η ζωή της ήταν ένα διαρκές μαρτύριο. Όμως, είχε την ελπίδα της στο Θεό. Η χριστιανική ελπίδα αποτελεί δώρο του Θεού και είναι ασφαλής και αδιάψευστη. Ας θυμηθούμε τον Απόστολο Παύλο, ο οποίος ξεχωρίζει αυτούς που έχουν ελπίδα από

τους μη έχοντας.

Η ανθρώπινη επιστήμη, όλα τα μέσα της ανθρώπινης σοφίας στάθηκαν ανίκανα να την θεραπεύσουν. Την ασθένεια της την προκάλεσε πνεύμα πονηρό, το οποίο εισήλθε μέσα στο σώμα της. Η γυναίκα αυτή είχε ευσέβεια και εσωτερική αγαλλίαση, είχε εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό και ο Κύριος μόνο με το λόγο του, χωρίς να του ζητήσει οτιδήποτε η γυναίκα, την φώναξε να τον πλησιάσει. Ο Κύριος την συμπόνεσε. Ράγισε η καρδιά Του και επιθύμησε να θέσει τέρμα στο μαρτύριό της. «Γύναι», της φώναξε, «απολέυσαι της ασθενείας σου» [2]. Ο Κύριος με τα πονετικά του χέρια, τα οποία εναπόθεσε στην κεφαλή της, ιατρεύθηκε. Ένωσε ξένη δύναμη να εισέρχεται στο σώμα της.

Μόλις η γυναίκα θεραπεύτηκε, όλοι δόξαζαν το Θεό για τα θαυμαστά του έργα. Δυστυχώς, όμως ένα άτομο δεν μπορούσε να αντέξει την κατάσταση αυτή. Και αυτός ήταν ο Αρχισυνάγωγος, ο αρχηγός εκείνων οι οποίοι φαίνονταν και θεωρούνταν οι μάλλον θεοφοβούμενοι άνθρωποι. Δεν μπορούσε να αποκρύψει το φθόνο που διακατείχε, και άρχισε να διαμαρτύρεται «αποκριθείς δε ο αρχισυνάγωγος, αγανακτών ότι τω σαββάτω εθεράπευσεν ο Ιησούς, έλεγε τω όχλω· εξ ημέραι εισίν εν αίς δει εργάζεσθαι· εν ταύταις ούν ερχόμενοι θεραπεύεσθε, και μη τη ημέρα του σαββάτου »[3]. Τόσο τυφλώθηκε από το πάθος του φθόνου, με αποτέλεσμα να χαρακτηρίσει την πράξη αυτή του Ιησού ως επαγγελματική εργασία.

Οι Πατέρες σχολίασαν και αναφέρθηκαν σε μεγάλο βαθμό για το πάθος του φθόνου. Ο άνθρωπος που φθονεί δεν ανέχεται καμία αξία για τον πλησίον. Παραβλέπει όλα τα προτερήματά αυτού και προσπαθεί να βρει ένα ελάττωμά του, το οποίο το μεγαλοποιεί στα μάτια των άλλων [4].

Ο Κύριος βρέθηκε αντιμέτωπος με την υποκρισία και την πονηρία φανατικών υποστηρικτών των Ιουδαϊκών παραδόσεων, οι οποίοι επέβαλλαν απόλυτη αργία την ημέρα του Σαββάτου. Ο αρχισυνάγωγος δεν τολμά να επιτιμήσει κατευθείαν το Χριστό για όσα έπραξε μέσα στη Συναγωγή, αλλά επιτιμά εκείνους που νομίζει ότι δεν τηρούσαν την αργία του Σαββάτου [5]. Μέσα του καιγόταν από το πάθος του φθόνου εναντίον του Χριστού και ενώ υποκρινόταν ευσέβεια, έψαχνε να βρει αφορμή για να επιτεθεί στον Κύριο. Και ο Χριστός του απάντησε ερωτώντας τον «υποκριτά, έκαστος υμών τω σαββάτω ου λύει τον βούν αυτού η τον όνον από της φάτνης και απαγαγών ποτίζει;». Δηλαδή, κατά την ημέρα του Σαββάτου, εσείς δεν λύνετε το βόδι η το γαιδούρι, για να το πάτε να πει νερό; Και συνεχίζει ο Ιησούς « ταύτην δε, θυγατέρα Αβραάμ ούσαν, ην έδησεν ο σατανάς ιδού δέκα και οκτώ έτη, ουκ έδει λυθήναι από του δεσμού τούτου τη ημέρα του σαββάτου; »[6]. Αυτή, η οποία είναι απόγονος του Αβραάμ, δεν μπορεί να απαλλαχθεί από το πρόβλημα που την ταλαιπωρεί τόσα χρόνια;

Δεν μπορούσε να καταλάβει ο αρχισυνάγωγος, λόγω του ότι ήταν καλυμμένος από το πάθος της υποκρισίας και του φθόνου. Φοβερά τα πάθη αυτά. Η υποκρισία είναι μια κατάσταση που κάνει τον άνθρωπο διπλοπρόσωπο. Ο φθόνος είναι η λύπη μας για την ευτυχία του άλλου ή η χαρά για τη δυστυχία του. Όσο και αν ακούγεται παράξενα, ο φθονερός λιώνει για τα καλά του πλησίον και χαίρεται για τη δυστυχία του. Φθόνος είναι η διαστροφή της αγάπης. Αυτός που φθονεί είναι αδύνατο να αγαπήσει τον συνάνθρωπό του. Ζει μια κόλαση. Αυτό είναι κόλασης που περιμένεις το κακό του άλλου. Όποιος έχει τον φθόνο στην καρδιά του, έχει

μαζί του τον διάβολο, λέει ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος.

Δυστυχώς, και τα δύο πάθη ανθούν στις ημέρες μας. Υπάρχουν άνθρωποι που αγωνίζονται για την ευσέβεια, τη δικαιοσύνη και την αγιότητα, ενώ στην ιδιωτική τους ζωή είναι ασεβείς, άδικοι, σκληροί. Ο υποκριτής, έστω και αν είναι συναρπαστικός στους τρόπους του, απωθεί. Ο φθονερός αποστρέφεται από μόνος του τον πλησίον.

Στις ημέρες μας μοιάζουν πολλοί με τον αρχισυνάγωγο. Να αμφισβητούν τα θαύματα που επιτελούν οι Άγιοι της Εκκλησίας μας, χλευάζουν τα θεία και ιερά της πίστεώς μας, αμφισβητούν το έργο της Εκκλησίας, με αποτέλεσμα μόνο οχλαγωγία να γίνεται. Και όπως ο αρχισυνάγωγος δεν τόλμησε να αναφέρει τη διαφωνία του με το θαύμα στον ίδιο το Χριστό, έτσι και όλοι αυτοί που νομίζουν ότι ελέγχουν και πιστεύουν ότι θα διορθώσουν το έργο της Εκκλησίας, εις μάτην κοπιάζουν. Ο Άγιος Ισαάκ ο Σύρος λέει ότι αν θέλεις να διορθώσεις το έργο της Εκκλησίας, πρώτα διόρθωσε τον εαυτό σου.

Αγαπητοί αδελφοί, το παράδειγμα της συγκύπτουσας γυναίκας πρέπει να μας παραδειγματίσει. Όταν μια τελείως καμπουριασμένη γυναίκα δεν αμελούσε το καθήκον της ενώπιον του Θεού σε μια απλή συναγωγή, στον τύπο και τη σκιά, οι υγιείς τι ευθύνη έχουν όταν απουσιάζουν από το Ναό του Θεού, από την αλήθεια, την πραγματικότητα. Βρίσκουν διάφορες προφάσεις, για να δικαιολογήσουν την απουσία τους. Δήθεν θέλουν ξεκούραση μια μέρα που δεν εργάζονται, θα πάνε

εκδρομή, έχουν φροντιστήρια τα παιδιά. Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς σε αυτούς απαντά λέγοντας «κανείς να μην απουσιάζει από τις ιερές συνάξεις της Κυριακής είτε από ραθυμία είτε από συνεχή ασχολία με τα γήινα, ώστε να μην εγκαταλειφθεί από το Θεό και πάθει κάτι παρόμοιο με τον απόστολο Θωμά, που δεν ήλθε στην ώρα του».

Ας αφήσουμε κι εμείς τις βιοτικές μέριμνες και να συμμετέχουμε κάθε Κυριακή στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, όπου εκεί αναπνέουμε τη χάρη του Τρισάγιου Θεού. Ο άνθρωπος στη Θεία Ευχαριστία ζει εμπειρίες της παρουσίας του Θεού [8]. Ξεκουράζει τη ψυχή του από τα προβλήματα της καθημερινότητας και παίρνει δύναμη από το Θεό, για να συνεχίσει τον αγώνα της ζωής. Μεγάλη αξία έχει η λατρεία του Θεού. Με τη συμμετοχή μας σε αυτή φανερώνουμε την εκδήλωση της πίστεώς και καταφυγής μας στο Θεό.

Παραπομπές:

- 1. Λουκά 13,11.**
- 2. Λουκά 13,12.**
- 3. Λουκά 13,14.**
- 4. Μητροπολίτου Πριγκιποννήσων Ιακώβου, *Λόγος εις την Κυριακή Ι΄ Λουκά, Φωτεινά διαβήματα*, εκδ. Το παλίμψηστον, σελ.245-253.**
- 5. Χωρεπισκόπου Σαλαμίνας Βαρνάβα, «*Διήλθεν εύεργετῶν καὶ ἰώμενος*», Λευκωσία, 1999, σελ. 184-187.**
- 6. Λουκά 13,16.**
- 7. Ιωήλ Φραγκάκου, Μητροπολίτου Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας, ο *Επιούσιος Άρτος, Ομιλίες στα Αποστολικά και Ευαγγελικά Αναγνώσματα*, εκδ. Αποστολική Διακονία, β΄ 2010, σελ. 508-510.**
- 8. Πρωτοπρεσβύτερου Στέφανου Κ. Αναγνωστόπουλου, *Εμπειρίες κατά την Θεία Λειτουργία, Πειραιάς, έκδ.3η 2006, σελ. 1-559.***